

ADVIES Nr 10 / 1997 van 9 april 1997

O. Ref. : 10 / A / 1997 / 005

- BETREFT :** - Ontwerp van koninklijk besluit betreffende de registratie door de Nationale Bank van België van kredietovereenkomsten inzake consumentenkrediet en van wanbetalingen inzake consumentenkrediet en hypothecair krediet.
- Ontwerp van koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 november 1992 betreffende de verwerking van persoonsgegevens inzake consumentenkrediet.
-

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gelet op de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, inzonderheid artikel 29;

Gelet op de wet van 12 juni 1991 op het consumentenkrediet, gewijzigd door de wet van 6 juli 1992;

Gelet op de wet van 4 augustus 1992 op het hypothecair krediet, gewijzigd door de wet van 13 april 1995;

Gelet op het advies van de Raad voor het Verbruik dd. 29 juni 1995;

Gelet op de adviesaanvraag van de Vice-Eerste Minister en Minister van Economie en Telecommunicatie dd. 4 februari 1997;

Gelet op het verslag van de heren Y. POULLET en F. ROBBEN,

Brengt op 9 april 1997 volgend advies uit :

I. VOORWERP VAN DE ADVIESAANVRAAG :

---

1. Bij schrijven van 4 februari 1997 maakte de Minister van Economie twee ontwerpen van koninklijk besluit voor advies aanhangig bij de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Deze adviesaanvragen vinden hun grond in de voorschriften van de artikelen 71, § 2, eerste lid en 73 van de wet van 12 juni 1991 op het consumentenkrediet, alsmede in artikel 46, laatste lid van de wet van 4 augustus 1992 op het hypothecair krediet, die het voorafgaande advies van de Commissie vereisen.

2. Het eerste koninklijk besluit heft het reeds op 11 januari 1993 en 31 maart 1994 gewijzigde koninklijk besluit van 20 november 1992 op. Het breidt de kredietcentrale van de Nationale Bank van België uit tot de "positieve" registratie van een reeks kredietovereenkomsten. Het geeft een omschrijving van de informatiegegevens die door de kredietgevers moeten worden doorgegeven, wijzigt lichtjes de modaliteiten van de negatieve registraties, bepaalt de voorwaarden voor de raadpleging van de centrale en legt tenslotte de modaliteiten vast voor de rechten van toegang en verbetering van de betrokkenen. Vier bijlagen voorzien in de toepassing van specifieke bepalingen van het koninklijk besluit.

3. Het tweede koninklijk besluit wijzigt enkele voorschriften van het koninklijk besluit van 20 november 1992 betreffende de verwerking van persoonsgegevens inzake consumenten-krediet, inzonderheid inzake de gegevens betreffende de identiteit van de betrokkene en de betalingsachterstand.

Het advies omvat een achtereenvolgende analyse van beide koninklijke besluiten. Er dient opgemerkt dat de Commissie tot op heden slechts over de tekst van de besluiten beschikt, en niet over een verslag aan de Koning.

I. **Ontwerp van koninklijk besluit betreffende de registratie door de Nationale Bank van België van kredietovereenkomsten inzake consumentenkrediet en van wanbetalingen inzake consumentenkrediet en hypothecair krediet;**

A. **Doel van het ontwerp van koninklijk besluit.**

4. Het koninklijk besluit heeft voornamelijk tot doel een positieve centrale op te richten bij de Nationale Bank van België. De oprichting van deze positieve centrale is geïnspireerd op Duits en Nederlands model, maar stoot op heftige tegenstand van andere landen. We merken in het bijzonder op dat de Europese Commissarissen voor de gegevensbescherming zich op hun vergadering in Manchester in 1996 geschokt toonden over de invoering van dergelijke controles, en dat er op Europees niveau een studie loopt om de relevantie van een dergelijk hulpmiddel in de strijd tegen de te grote schuldenlast te onderzoeken (onderzoek uitgevoerd voor rekening van de DG XV van de Europese Commissie).

5. De gegrondheid van de oprichting van een dergelijke centrale is voor discussie vatbaar, zoals afdoende blijkt uit de debatten van de Raad voor het Verbruik (cf. inzonderheid de verslagen van de werkzaamheden van de subcommissie "financiële diensten" van de Raad voor het Verbruik en het op 29 juni 1995 ter zake uitgebrachte advies).

Het is een steeds terugkerende constante in de rechtsleer van de Commissie om, volgens de voorschriften van artikel 5 van de wet van 8 december 1992, te eisen dat de oprichting van een gegevensbank die nominatieve gegevens bevat aan wettige doeleinden beantwoordt. De wettigheid wordt afgeleid uit de analyse van de belangen die door de oprichting van een dergelijke gegevensbank worden nagestreefd en uit hun eventuele voorrang op het belang van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer dat door de gegevensbank wordt beperkt. Wat dit betreft, erkent de Commissie dat bepaalde wettige belangen worden nagestreefd, inzonderheid de toenemende responsabilisering van de kredietgevers, die niet onwetend mogen zijn van het bestaan van vroegere kredieten, aldus een betere preventie scheppend tegen een te grote schuldenlast en aldus beantwoordend aan het belang van de consumenten. Anderzijds schept een positieve centrale, in vergelijking met de negatieve centrale die behouden blijft, grotere risico's op schending van de persoonlijke levenssfeer, daar ze het aantal geregistreerde personen en de hen betreffende gegevens aanzienlijk uitbreidt.

In dat verband is het duidelijk dat de oprichting van een dergelijke centrale voortaan elke kredietnemer aangaat en dat voor velen onder hen geen sprake is van een te grote schuldenlast. Wat de mogelijke slachtoffers van een te grote schuldenlast betreft, is het weinig duidelijk of de oprichting van de centrale het geschikte bestrijdingsmiddel is. Dikwijls ontstaan betalingsmoeilijkheden na gebeurtenissen op persoonlijk vlak (scheiding, jobverlies, enz...), die door een positieve centrale niet kunnen worden opgespoord. Hierbij komt dat de schuldenlast niet enkel ontstaat als gevolg van de door het koninklijk besluit bedoelde kredietverrichtingen, maar ook als gevolg van andere verrichtingen zoals de terugbetaling van belastingen aan de fiscus, huur, gas- en elektriciteitsfacturen, waarop de Centrale geen zicht heeft. Tenslotte lijkt de doeltreffendheid van een dergelijke centrale in de strijd tegen een te grote schuldenlast betwistbaar.

6. Kortom, het is bijgevolg lang niet vanzelfsprekend dat, krachtens artikel 5, de oprichting van een positieve centrale een wettig doeleinde nastreeft, dit wil zeggen, kan voldoen aan de vereiste van de belangenafweging waarmee noodzakelijkerwijze rekening moet worden gehouden bij de oprichting van iedere verwerking.

De Commissie verzet zich bijgevolg tegen de overhaaste oprichting van een dergelijke centrale. Ze wenst dat er in elk geval rekening wordt gehouden met de conclusies van de Europese studie, verwacht tegen de herfst, alvorens er een beslissing wordt getroffen.

B. Gedetailleerde analyse van de bepalingen.

a) Hoofdstuk I : Definities.

7. Er wordt geen enkele wijziging aan de vroegere tekst voorgesteld, op de definitie van de notie "tenietgaan van de schuld" na. De voorgestelde definitie beperkt de schuld tot het kredietbedrag (met inbegrip van de interesten), maar zonder rekening te houden met de toepassing van de boetebedingen.

b) Hoofdstuk II : Over de positieve registratie.

8. Inleidende opmerking

De Commissie spreekt zich uit tegen de oprichting van een positieve centrale. De opmerkingen in verband met hoofdstuk II die hieronder volgen, zijn van ondergeschikte aard. Mocht de Regering de mening zijn toegedaan het standpunt van de Commissie niet te moeten volgen, dan zou deze laatste het ontwerp van koninklijk besluit evenwel op bepaalde punten graag gewijzigd zien, opdat het beter zou tegemoetkomen aan het voornaamste belang dat door de oprichting van de positieve centrale wordt nagestreefd, zijnde het voorkomen van een te grote schuldenlast van de consument.

9. Artikel 2 voorziet in de mededeling van de gegevens betreffende de kredietopeningen die het voorwerp hebben uitgemaakt van een of meerdere kredietopnemingen, voor zover deze een bepaald bedrag overschrijden. In bijlage I wordt een illustratie gegeven van een berekeningsformule die weinig duidelijk is voor de lezer van het koninklijk besluit. Uit de lezing van de bijlage blijkt dat zelfs zeer beperkte kredietopnemingen het voorwerp van een meldingsplicht zouden moeten uitmaken.

Concreet gesproken is het weerhouden criterium voor de kredietopeningen het gemiddelde bedrag van het gebruikte krediet over een periode van 3 maanden. Aangezien het hier om een veranderlijk bedrag gaat dat elke dag kan variëren, wordt het berekend door het bedrag van de verschuldigde interesten over drie maanden te vermenigvuldigen met de omgekeerde interestvoet. Volgens de aan de Commissie verstrekte inlichtingen wordt het gemiddelde bedrag dat weerhouden wordt in de berekening op 8.600 BF geraamd, wat erg weinig lijkt. Voorbeeld nr. 2 van bijlage I toont trouwens aan dat een kredietopening zou worden geregistreerd zodra de consument een enkele keer meer dan 25.800 BF zou gebruiken (3 x 8.600 BF). Het zou wellicht nuttig zijn dit bedrag wat op te trekken.

10. Artikel 3, § 1 geeft een beschrijving van de persoonsgegevens betreffende de kredietnemer, die aan de N.B.B moeten worden medegedeeld. Het is absoluut noodzakelijk dat de vereiste identificatiegegevens elk risico op homonymie voorkomen, risico dat veel hoger is dan in het huidige systeem van de negatieve centrale gezien het grote aantal geregistreeerde kredietnemers. In het licht van dit belangrijk risico op verwarring, zou het wellicht goed zijn de verplichting toe te voegen om de geboorteplaats en/of de eerste letter van een tweede voornaam mede te delen.

Ingeval een dergelijke wijziging wordt weerhouden, zou artikel 13, § 2, eerste lid van het ontworpen koninklijk moeten aangepast worden.

Hier weze aan toegevoegd dat het begrip "krediettype" bedoeld in artikel 3, § 1, 4°) vaag is. De Commissie veronderstelt dat het gaat om de categorieën die worden vermeld in artikel 2.

11. Artikel 3, § 2 vereist dat de identiteit van de debiteur overeenstemt met de gegevens vermeld op officiële titels. Het valt niet moeilijk te begrijpen dat deze bepaling tot doel heeft bepaalde fraudes te vermijden. In het bijzonder bij verkoop op afstand, gepaard gaand met een krediet, valt het voor dat mensen die een bestelling hebben geplaatst en geen enkel krediet hebben afgesloten, bij de NBB worden geregistreerd. De te verwachten toename van dergelijke -elektronische- verrichtingen op afstand, zal de tussenkomst vergen van elektronische certificateurs of notarissen die, tegelijkertijd met een elektronische transactie, de identiteit van de contractant kunnen nagaan.

12. Artikel 4, eerste lid, vereist de mededeling aan de N.B.B. van de kredietovereenkomst uiterlijk zeven dagen na het sluiten van de overeenkomst. Gezien de risico's die verbonden zijn aan de lengte van deze termijn, die het een verbruiker mogelijk zou kunnen maken om op zeer korte termijn bij meerdere kredietgevers leningen aan te gaan, is het belangrijk dat de bepaling wordt gewijzigd en dat de mededeling plaatsvindt "*zo spoedig mogelijk en, in ieder geval, binnen de zeven dagen na het sluiten van de overeenkomst*". Het spreekt vanzelf dat de elektronische communicatiemogelijkheden een zo goed als onmiddellijke mededeling mogelijk maken en aanmoediging verdienen. De Commissie benadrukt dat artikel 4, tweede lid, een permanente updating van de centrale zal vergen, inzonderheid bij kleine, snel geregulariseerde, maandelijkse overschrijdingen van kredietopeningen. Opnieuw zou, voor de mededeling van de informatiegegevens bedoeld in het tweede lid, de termijn van 7 dagen als een maximum moeten worden beschouwd.

13. Artikel 5 legt de bewaartermijn van de medegedeelde gegevens vast. De tekst roept meerdere bemerkingen op. Het tweede streepje van § 1 bepaalt dat de registratie wordt stopgezet vanaf de mededeling van de vervroegde beëindiging van de kredietovereenkomst, of, ingeval van een kredietopening, op het ogenblik dat de in artikel 2, 2° van het besluit vastgelegde voorwaarden niet meer vervuld worden. Indien, daarentegen, het krediet op een normale manier werd beëindigd, bedraagt de bewaartermijn, volgens het eerste streepje, 3 maanden en 8 dagen, wat abnormaal lang lijkt en in ieder geval niet in verhouding staat tot de oplossing bij het tweede streepje. De Commissie wenst dat, in alle gevallen, de registratie beëindigd wordt vanaf de terugbetaling van het krediet (cf. ook infra, nr. 20).

Indien er wanbetaling is, wordt de termijn krachtens het voorschrift van artikel 5, § 2, verlengd tot beloop van de daartoe voorziene termijnen. De termijnen vastgelegd in artikel 11, § 2, zullen later opnieuw aan bod komen, maar de Commissie benadrukt nu reeds dat de verlenging van de registratie, volgens een interpretatie van § 2, alle kredietovereenkomsten zou kunnen betreffen, met inbegrip deze die reeds werden vergoed of beëindigd zijn, voor zover ze op het ogenblik van de mededeling van de wanbetaling nog in de centrale zijn opgeslagen. Een dergelijk gevolg is zwaar voor een kredietnemer voor wie de vermelding van alle andere overeenkomsten behouden blijft, terwijl hij in gebreke blijft voor een enkele kredietovereenkomst. Het behoud van een dergelijke vermelding lijkt weinig relevant.

c) *Hoofdstuk III : Over de negatieve registratie.*

14. Inleidende opmerking.

In de enkele jaren dat de negatieve centrale bestaat, toonde de praktijk enkele gebreken aan in het huidige systeem. De Commissie betreurt dat het ontwerp van koninklijk besluit geen poging onderneemt om deze op te lossen. Inzonderheid zijn er de toenemende betwistingen over het werkelijk bestaan van een "wanbetaling" (bijv. bij problemen, minieme achterstanden, betwistingen over de basisverrichting). Wat de ernstige gevolgen betreft van de opname van een kredietnemer in het negatieve bestand (in de praktijk stelt men vast dat het voor een gebruiker die in dit negatieve bestand is geregistreerd, zo goed als onmogelijk is om een lening te krijgen), zou het nuttig zijn dat dergelijke betwistingen onder voorbehoud van gerechtelijke stappen of stappen ondernomen bij de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, dringend worden behandeld door een "bemiddelaar". Na onderzoek van de gegrondheid van de betwisting zou deze elke inschrijving van het betwiste ingebreke blijven van de kredietnemer kunnen opheffen of blokkeren. Het criterium voor de inschrijving in de negatieve centrale blijft immers het risico op niet-terugbetaling door de in gebreke blijvende kredietgever ten opzichte van een nieuw krediet.

Met andere woorden, zelfs al stelt het recht van toegang geen enkel probleem, botst het recht van verbetering met de wettelijke verplichting van de N.B.B. om de wanbetalingen te registreren. Men begrijpt bijgevolg dat zij zich terughoudend opstelt om uit eigen beweging een gegeven te schrappen, daar ze misschien vreest dat haar verantwoordelijkheid ten opzichte van een kredietgever zou kunnen worden ingeroepen indien ze te toegeeflijk is geweest bij de schrapping van een gegeven.

In een aantal situaties, waarover werd onderhandeld met het Ministerie van Economische Zaken en de Commissie, schrapt ze evenwel uit eigen beweging gegevens. Bijvoorbeeld wanneer de kredietgever het bestaan van een kredietovereenkomst, van de waarborgen enz. niet kan bewijzen. Op basis van artikel 71, § 1, eerste en derde lid, kan de Koning, in het kader van een snelle onderhandelingsprocedure die middels koninklijk besluit zou moeten ingesteld worden, de N.B.B. machtigen om de wettelijkheid van de registratie te beoordelen. De Commissie meent dat artikel 16 van de wet van 8 december 1992, dat de houder van het bestand ertoe verplicht organisatorische maatregelen te nemen om de veiligheid te waarborgen, o.m. wat betreft de kwaliteit en de juistheid van de gegevens, ook de instelling van deze bemiddeling rechtvaardigt.

De Koning zou eveneens kunnen bepalen dat de geregistreerde consument bij zijn kredietgever een vermindering van de betaalde bedragen kan vragen en, in de mate van het mogelijke, een opgave van de openstaande bedragen.

15. Artikel 7, § 1 vereist dat *de N.B.B. de wanbetalingen registreert*. Het zou wellicht nuttig zijn om, overeenkomstig de inleidende opmerking (nr. 14), te vermelden dat de registratie plaatsvindt tenzij de bemiddelaar tussenkomt.

16. De mededeling voor doeleinden van registratie zou, volgens het voorschrift van artikel 7, §1, a) automatisch moeten gebeuren wanneer wordt vastgesteld dat drie termijnbedragen niet werden betaald. Artikel 7, § 1 verwijst immers naar de vervaldag van 3 termijnbedragen. Uit de praktijk blijkt dat sommige banken dit voorschrift niet echt nauwkeurig toepassen en niet tot registratie overgaan bij minieme betalingsachterstanden.

De Commissie keurt deze "toegeeflijke" interpretatie op het ogenblik van de mededeling goed. Ze wenst bijgevolg dat de term "op hun vervaldag" of elke andere uitdrukking die een verplichting tot automatische mededeling inhoudt, wordt geschrapt. Een letterlijke interpretatie van deze uitdrukkingen zou immers een wanbetaling inhouden zodra de kredietgever een minieme achterstand vaststelt¹.

17. De term "*of onvolledig zijn betaald*" in artikel 7, § 1, a) moet ofwel geschrapt worden daar een letterlijke interpretatie ertoe zou leiden dat er sprake is van een wanbetaling zodra drie termijnbedragen voor een groot gedeelte maar niet helemaal zouden zijn betaald (bvb. 8.000 BF in plaats van 10.000 BF), ofwel behouden worden, maar dan wel op voorwaarde dat het minimumbedrag vanaf het welke mededeling wordt gedaan aanzienlijk wordt opgetrokken. Dat bedrag wordt door artikel 7, § 3 vastgelegd op 500 BF (cf. over dit bedrag infra nr. 19).

In dezelfde lijn zou ook de kwestie van de "*betalingsfaciliteiten*" moeten worden geregeld.

In het huidige systeem worden deze op dezelfde manier behandeld als de wanbetalingen. De Commissie is van oordeel dat, indien door de kredietgever betalingsfaciliteiten worden toegekend, deze niet kunnen worden gelijkgesteld met een wanbetaling en ze bijgevolg niet als dusdanig moeten worden geregistreerd. Ze zouden hoogstens mogen worden geregistreerd volgens specifieke modaliteiten, die zeker in de schrapping van de gegevens zouden voorzien zodra het krediet terugbetaald is.

18. Het vervolg van artikel 7, § 1 roept de volgende bemerkingen op :

Art. 7, § 1, b) (ongewijzigd) : in de praktijk wordt dit criterium slechts toegepast ingeval van een laattijdige betaling van het laatste of de twee laatste termijnbedragen. Het zou interessant zijn dit te preciseren. Hetzelfde criterium geldt voor het hypothecair krediet (zie § 2, 1°), waar het door bepaalde kredietgevers en de C.D.V. (Controledienst voor de Verzekeringen) zeer strikt wordt geïnterpreteerd.

---

¹ De Commissie betreurt daarentegen de praktijk van sommige kredietgevers die dreigen met een mededeling aan de N.B.B. of aan de B.V.K. om de terugbetaling van een betwiste lening te verkrijgen. In dat opzicht zou de instelling van een bemiddelaar op wie beroep kan worden gedaan door een kredietnemer die op dergelijke wijze door zijn bankier wordt bedreigd, deze moeilijkheid kunnen oplossen.

Art. 7, § 1, 2°, a) (ongewijzigd) : moet het in fine vermelde schrijven verschillen van het overzicht van de maandelijkse betalingen voorzien in artikel 59 ? Het zou interessant zijn dit in de tekst te preciseren.

Art. 7, § 2, b) (ongewijzigd) : het gaat om een zeer subjectief criterium : ingevolge artikel 59, § 3, zal de kredietgever, wanneer hij beschikt over inlichtingen waaruit hij kan afleiden dat de consument niet meer in staat zal zijn om zijn verplichtingen na te komen, de geldopnemingen kunnen onderbreken, mits hij de consument daarvan zeven werkdagen tevoren bij een ter post aangetekende brief in kennis stelt.

Het is op zich al stuitend dat de kredietgever het gebruik van het krediet bijna naar believen kan onderbreken, aangezien er hem geen enkele rechtvaardiging wordt gevraagd inzake de aard en de relevantie van de inlichtingen waarop hij zich zou baseren om de geldopnemingen te onderbreken. Het is nog meer aanstootgevend wanneer deze beslissing ipso facto tot gevolg heeft dat de gegevens van de consument bij de N.B.B. worden geregistreerd. De Commissie stelt dus voor om dit punt b) te schrappen.

19. Artikel 7, § 3 legt het minimumbedrag vanaf het welke de registratie moet worden uitgevoerd vast op 500 BF. De Commissie verwondert zich over dit miniem bedrag. In de praktijk zal men zeggen dat de banken dit bedrag soms omhoog zullen trekken, maar deze situatie is nog erger, gezien de onzekerheden die ze tot gevolg heeft : de bank die slechts mededeling zou doen vanaf hogere bedragen loopt het risico dat haar dit wordt verweten. Het zou bijgevolg wenselijk zijn dat het bedrag vanaf het welke de registratie verplicht is op een hogere som wordt vastgelegd (bvb. 10.000 BF).

20. Artikel 11, § 2, voorziet in een uniforme bewaartermijn van 18 maanden (voordien bedroeg deze termijn nu eens 12, dan weer 24 maanden) vanaf de terugkeer tot de normale uitvoering van het krediet of de betaling van het gehele krediet indien dit opeisbaar is geworden. Gezien de soms dramatische gevolgen die de inschrijving van de wanbetalingen met zich meebrengt, is de Commissie van mening dat de gegevens onmiddellijk moeten worden geschrapt zodra teruggekeerd wordt tot de normale uitvoering van het krediet of indien het volledig werd betaald, indien dit krediet opeisbaar is geworden.

Zo ook lijkt de termijn van 10 jaar, wanneer er niet teruggekeerd werd tot de normale uitvoering van de kredietovereenkomst of het hypothecair krediet of wanneer de schuld niet is tenietgegaan, erg lang. Een dergelijke termijn zou slechts moeten worden toegepast indien verschillende kredieten tegelijk onbetaald blijven, of in geval van fraude.

Buiten deze gevallen lijkt een termijn van vijf jaar voldoende. In elk geval zouden de termijnen moeten worden berekend vanaf de wanbetaling (en niet vanaf het ogenblik van de registratie, vermits, zoals thans kan worden vastgesteld, de wanbetaling soms niet onmiddellijk wordt medegedeeld).

d) Hoofdstuk IV : Over de raadpleging van de Centrale.

21. Het verslag aan de Koning over artikel 12, § 1 zou moeten preciseren wat wordt verstaan onder "*debiteurs die in de kredietovereenkomst tussenkomen*". Gaat het ook om de "*borgstellers*" ?

Zo zou ook het begrip "kredietaanbod" moeten worden gepreciseerd. Moet onder "het aanbieden van een kredietovereenkomst" ook het via marketing versturen van kredietvoorstellen aan categorieën van consumenten worden verstaan, of blijft het beperkt tot geïndividualiseerde aanbiedingen, al dan niet ingevolge marketing. De Commissie wenst dat "marketing" niet als rechtvaardiging kan worden ingeroepen voor het raadplegen van de Centrale. Dezelfde opmerking geldt voor artikel 13, § 2.

Het is bekend dat artikel 69, § 4, waarvan de formulering in dit artikel 13, § 2 wordt overgenomen, dat stelt dat de kredietgevers de gegevens slechts mogen gebruiken in het kader van de toekenning of het beheer van kredieten, soms breed werd geïnterpreteerd, dat wil zeggen ook voor gebruik voor marketingdoeleinden. Een dergelijk brede interpretatie lijkt gevaarlijk en wellicht in tegenstelling met artikel 13, § 1 van het koninklijk besluit, dat de individualisering van de raadplegingen van de Centrale eist.

22. Artikel 15 voorziet in de automatische mededeling, door de Bank, aan de kredietnemer die dit vraagt, van de inlichtingen betreffende de debiteurs voor wie deze kredietnemers informatiegegevens hebben medegedeeld. Een dergelijke mededeling zou slechts mogelijk mogen zijn tijdens de duur van de kredietovereenkomsten of de hypothecaire kredieten waarvoor informatiegegevens werden medegedeeld. Het zou bijgevolg nuttig zijn artikel 15 in fine te wijzigen als volgt : "*voor zover de betrokken kredietovereenkomsten of hypothecaire kredieten nog altijd lopen en niet werden overgedragen.*"

e) Hoofdstuk V : Gemeenschappelijke bepalingen.

23. Artikel 16 zou moeten worden vervolledigd. De bepaling beoogt immers enkel de raadpleging door een gevolmachtigde. Het zou nuttig zijn om hieraan de plicht toe te voegen voor de personen die gegevens moeten mededelen of raadplegen of hun gevolmachtigden, om de personen die, binnen hun organisatie, gemachtigd zijn om wegens hun functie gegevens aan de Centrale mede te delen of gegevens van de Centrale te raadplegen, bij naam aan te wijzen. Het zou bovendien nuttig zijn dat deze lijst bijgehouden wordt en ter beschikking gesteld van de Bank en de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Tenslotte zouden elke mededeling en raadpleging het voorwerp moeten uitmaken van een procedure die de identificatie mogelijk maakt van de persoon die gemachtigd is om tot de mededeling of de raadpleging over te gaan. Deze personen zijn er, ten opzichte van de aldus verkregen gegevens, vanzelfsprekend toe gehouden om de gegevens enkel te gebruiken voor de wettige taken die met de raadpleging verband houden.

24. Artikel 17 preciseert de modaliteiten volgens dewelke de consument zijn rechten van toegang en verbetering kan uitoefenen.

De eerste en tweede paragraaf preciseren, ten opzichte van de artikelen 10 en 12 van de wet van 8 december 1992, de wijze waarop de betrokkene zijn rechten dient uit te oefenen. Voor zover ze de taak van de kredietnemer verzwaren (cf. inzonderheid § 2, dat een kopie van de kredietovereenkomst of het hypothecair krediet eist), zouden ze moeten worden geschrapt.

Paragraaf 3 bepaalt dat de rechten persoonlijk moeten worden uitgeoefend, onverminderd artikel 69, § 4, 7° van de wet van 6 juni 1991, dat aan een advocaat, een ministerieel ambtenaar of een gerechtelijk mandataris toelaat een gegevensbank te raadplegen, in de uitoefening van hun mandaat of ambt, en in het raam van de uitvoering van een kredietovereenkomst.

Dit maakt paragraaf 3 strijdig met de artikelen 10 en 12 van de wet van 8 december 1992, volgens dewelke "eenieder" betrekking heeft op de betrokken persoon zelf of zijn wettelijke vertegenwoordiger.

In zoverre voornoemd artikel 69, § 4, 7° verder de rechten van toegang en verbetering niet nader behandelt, moet men er bijgevolg van uitgaan dat deze rechten wel degelijk moeten worden uitgeoefend overeenkomstig de artikelen 10 en 12 van de wet van 8 december 1992.

Bijgevolg zou paragraaf 3 moeten worden geschrapt.

II. Ontwerp van koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 november 1992 betreffende de verwerking van persoonsgegevens inzake consumentenkrediet.

Artikel 1 roept geen bemerkingen op.

Artikel 2, § 2 geeft aanleiding tot dezelfde commentaar als deze in verband met artikel 7, § 3 van het ontwerp van het eerste koninklijk besluit.

Artikel 3, dat artikel 5 van het koninklijk besluit van 20 november 1992 wijzigt, roept bemerkingen op die gelijkaardig zijn aan deze voorgesteld voor artikel 11 van het ontwerp van het eerste koninklijk besluit. Wat paragraaf 3 betreft, die de betalingsfaciliteiten gelijkstelt met de betaalachterstand en in de schrapping ervan voorziet, ten laatste 10 jaar vanaf de eerste registratie (zie de opmerking in verband met artikel 7, § 1, a) van het ontwerp van het eerste koninklijk besluit).

Artikel 4, dat artikel 7, § 3 van het koninklijk besluit van 20 maart 1992 wijzigt, roept bemerkingen op die in dezelfde lijn liggen als die voorgesteld in verband met artikel 17 van het ontwerp van het eerste koninklijk besluit.

OM DEZE REDENEN,

- brengt de Commissie een ongunstig advies uit in verband met de oprichting van een positieve kredietcentrale bij de N.B.B.

Ze vraagt de Regering op z'n minst het huidige ontwerp op te schorten.

Indien de Regering het ongunstige advies niet zou volgen, wil de Commissie haar voorbehoud uitdrukken ten opzichte van enkele punten van de huidige tekst;

- vraagt de Commissie dat, in verband met de hervorming van de werkingsmodaliteiten van de negatieve centrale, de tekst gewijzigd wordt, om beter rekening te kunnen houden met de werkingsgebreken die blijken uit de huidige praktijk, en inzonderheid dat een functie van bemiddelaar wordt gecreëerd opdat de dringende problemen die de toepassing van de teksten in de afzonderlijke gevallen stelt, kunnen worden opgelost;

- wenst ze een versterking van de veiligheidsmaatregelen bij de controle van de toegang tot de centrales, voor de mededeling of de raadpleging van de inlichtingen, en wenst ze minder zware procedures voor de toegang van de betrokkenen tot hun eigen gegevens.

De secretaris,

De voorzitter,

(sé) B. HAVELANGE.

(sé) P. THOMAS.